

Je možné skutečně vědět, co se dělo a děje na Ukrajině?

Nedávno jsem narazil na možná nejjasnější a nejrozumnější popis toho, co se děje na Ukrajině. Jeho význam vyplývá ze skutečnosti, že jeho autor, **Jacques Baud, plukovník švýcarské zpravodajské služby ve výslužbě**, byl různě vysoce postaveným a významným účastníkem výcvikových operací NATO na Ukrajině. V průběhu let měl také rozsáhlé vztahy se svými ruskými protějšky. Jeho dlouhá esej se poprvé objevila (ve francouzštině) v respektovaném **Centre Français de Recherche sur le Renseignement**. Doslovný překlad se objevil v **The Postil** (1. dubna 2022). Vrátil jsem se k původní francouzštině a článek jsem trochu upravil a přeložil, doufám, v idiomatičtější angličtině. Nemyslím si, že jsem při editaci poškodil Baudův fascinující účet. Protože v pravém slova smyslu to, co udělal, je "vypustit kočku z tašky".

V minulosti jsem četl zprávy a zprávy, které buď potvrzují, nebo nějakým způsobem odpovídají příběhu, který nabízí. Některými autory, o kterých jsem psal nebo je citoval, jsou: **Dr. John Mearsheimer, arcibiskup Carlo Vigano, Glenn Greenwald, Sohrab Ahmari**, plukovník Douglas Macgregor, **Mike Whitney** a další. Ale žádný z těchto spisovatelů nepředložil z první ruky, hluboký a komplexní popis, jak to udělal plukovník Baud, jasně a zasvěceně.

Je to stále trochu zdlouhavé, navzdory mým úpravám. Ale naléhám na vás, abyste si přečetli Baudův komentář a zamysleli se nad ním. Spolu s historickými zprávami historika Johna Mearsheimera by to mělo být povinné čtení pro ty horlivé politické jestřáby, jak v GOP, tak v Demokratické straně, kteří nás tlačí do třetí světové války:

Vojenská situace na Ukrajině

<https://cf2r.org/documentation/la-situation-militaire-en-ukraine/>

Březen 2022 BY **Jacques Baud**

Část první: Cesta k válce

Po celá léta, od Mali po Afghánistán, jsem pracoval pro mír a riskoval jsem pro něj svůj život. Nejde tedy o ospravedlnění války, ale o pochopení toho, co nás k ní vedlo.

Pokusme se prozkoumat kořeny ukrajinského konfliktu. Začíná to **těmi**, kteří posledních osm let mluví o "separatistech" nebo "nezávislých" z Donbasu. To je nesprávný název. Referenda vedená dvěma samozvanými republikami Doněck a Lugansk v květnu 2014 **nebyla** referendy o "nezávislosti" (независимость), jak tvrdili **někteří bezohlední novináři**, ale **referendy o "sebeurčení" nebo "autonomii"** (самостоятельность). Kvalifikátor "proruský" naznačuje, že Rusko bylo stranou konfliktu, což nebyl tento případ, - termín "rusky mluvící" by byl upřímnější. Tato referenda byla navíc vedena proti radám Vladimira Putina.

Ve skutečnosti se tyto republiky nesnažily oddělit od Ukrajiny, ale mít status autonomie, což jim zaručilo používání ruského jazyka jako úředního jazyka - protože prvním legislativním aktem nové vlády, která vzešla z Američany podporovaného svržení demokraticky zvoleného prezidenta Janukovyče, bylo 23. února 2014 zrušení zákona Kivalov-Kolesnichenko z roku 2012, který učinil ruštinu druhým oficiálním jazykem na

Ukrajíně. Trochu jako kdyby se němečtí pučisté rozhodli, že francouzština a italština už nebudou ve Švýcarsku oficiálními jazyky.

Toto rozhodnutí způsobilo bouři ruský mluvícího obyvatelstva. Výsledkem byly tvrdé represe proti ruský mluvícím regionům (Oděsa, Dněpropetrovsk, Charkov, Luhansk a Doněck), které byly prováděny od února 2014 a vedly k militarizaci situace a některým strašlivým masakrům ruského obyvatelstva (v Oděse a Mariupolu, nejpozoruhodnější).

V této fázi si příliš rigidní a pohroužený do doktrinářského přístupu k operacím ukrajinský generální štáb podmanil nepřítele, aniž by se mu podařilo skutečně zvítězit. Válka vedená autonomisty spočívala ve vysoce mobilních operacích prováděné lehkými prostředky. S pružnějším a méně doktrinářským přístupem byli rebelové schopni využít setrvačnosti ukrajinských sil k tomu, aby je opakovaně "chytali do pastí".

V roce 2014, když jsem byl v NATO, jsem byl zodpovědný za boj proti šíření ručních palných zbraní. Snažili jsme se odhalit ruské dodávky zbraní povstalcům, abychom zjistili, zda je do toho zapojena Moskva. Informace, které jsme tehdy obdrželi, pocházely téměř výhradně od polských zpravodajských služeb a "nezapadaly" do informací přicházejících od OBSE (Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě). Navzdory poněkud hrubým obviněním **nedošlo k žádným dodávkám** zbraní a vojenského vybavení z Ruska.

Povstalci byli vyzbrojeni **díky zběhnutí ruský mluvících ukrajinských jednotek**, které přešly na povstaleckou stranu. Jak ukrajinské neúspěchy pokračovaly, tankové, dělostřelecké a protiletadlové prapory rozšiřovaly řady autonomistů. To je to, co přimělo Ukrajince, aby se zavázali k Minským dohodám.

Ale hned po podepsání dohod Minsk 1 zahájil ukrajinský prezident Petro Porošenko masivní "protiteroristickou operaci" (АТО/Антитерористична операція) proti Donbasu. Ukrajinci, kterým důstojníci NATO špatně radili, utrpěli drtivou porážku v Debalcevu, která je donutila zapojit se do dohod Minsk 2.

Zde je důležité připomenout, že dohody Minsk 1 (září 2014) a Minsk 2 (únor 2015) **nestanovily** oddělení nebo nezávislost republik, ale jejich autonomii v rámci Ukrajiny. Ti, kteří **si přečetli dohody** (těch je ve skutečnosti velmi málo), si všimnou, že je psáno, že status republik měl být vyjednáán mezi Kyjevem a zástupci republik pro vnitřní řešení v rámci Ukrajiny.

Proto Rusko od roku 2014 systematicky požaduje provádění minských dohod, zatímco odmítá být stranou jednání, protože to je vnitřní záležitost Ukrajiny. Na druhé straně se Západ – vedený Francií – systematicky snažil nahradit Minské dohody "normandským formátem", který by postavil Rusy a Ukrajince tváří v tvář. Připomeňme si však, že před 23. a 24. únorem 2022 nebyly v Donbasu nikdy žádné ruské jednotky. **Pozorovatelé OBSE** navíc nikdy předtím nepozorovali sebemenší stopu po ruských jednotkách operujících na Donbasu. Například americká zpravodajská mapa zveřejněná *Washington Post* 3. prosince 2021 neukazuje žádné ruské jednotky v Donbasu.

V říjnu 2015 Vasyl Hrytsak, ředitel Ukrajinské bezpečnostní služby (SBU), **přiznal**, že na Donbasu bylo pozorováno pouze 56 ruských bojovníků. To je přesně srovnatelné se Švýcary, kteří jezdili bojovat do Bosny o víkendech, v roce 1990, nebo s Francouzi, kteří dnes jezdí bojovat na Ukrajinu.

Ukrajinská armáda byla tehdy v žalostném stavu. V říjnu 2018, po čtyřech letech války, hlavní ukrajinský vojenský prokurátor Anatolij Matios uvedl, **že** Ukrajina ztratila v

Donbasu 2 700 mužů: 891 vinou nemocí, 318 z dopravních nehod, 177 z jiných nehod, 175 z otrav (alkohol, drogy), 172 z neopatrné manipulace se zbraněmi, 101 z porušení bezpečnostních předpisů, 228 z vražd a 615 ze sebevražd.

Ve skutečnosti byla ukrajinská armáda podkopána korupcí svých kádrů a již se netěšila podpoře obyvatelstva. Podle [zprávy britského ministerstva vnitra](#) se při povolání záložníků v březnu a dubnu 2014 70 procent nedostavilo na první výzvu, 80 procent na druhou, 90 procent na třetí a 95 procent na čtvrtou. V říjnu/listopadu 2017 se **70 % branců** edostavilo na svolávací kampaň "Podzim 2017". To nepočítáme [sebevraždy](#) a [dezerce](#) (často až autonomisty), které dosáhly až 30 procent pracovní síly v oblasti ATO. Mladí Ukrajinci odmítli jít bojovat do Donbasu a upřednostňovali emigraci, což také vysvětluje, alespoň částečně, demografický deficit země.

Ukrajinské ministerstvo obrany se pak obrátilo na NATO, aby pomohlo učinit své ozbrojené síly "atraktivnějšími". Poté, co jsem již pracoval na podobných projektech v rámci Organizace spojených národů, jsem byl požádán NATO, abych se podílel na programu obnovy obrazu ukrajinských ozbrojených sil. Ale je to dlouhodobý proces a Ukrajinci chtěli jednat rychle.

Takže, aby kompenzovala nedostatek vojáků, ukrajinská vláda se uchýlila k polovojenským milicím. V roce 2020 tvořily [podle agentury Reuters](#) asi 40 procent ukrajinských sil a čítaly asi 102 000 mužů. Byli vyzbrojeni, financováni a vycvičeni Spojenými státy, Velkou Británií, Kanadou a Francií. Bylo zde více než 19 národností.

Tyto milice operovaly na Donbasu od roku 2014 s podporou Západu. I když se dá polemizovat o termínu "nacistů", faktem zůstává, že tyto milice jsou násilné, vyjadřují odpornou ideologii a jsou zhoubně antisemitské a jsou složeny z fanatických a brutálních jedinců. Nejznámější z nich je Azovský pluk, jehož znak připomíná 2. tankovou divizi SS Das Reich, která je na Ukrajině uctívána za osvobození Charkova od Sovětů v roce 1943, před provedením masakru Oradour-sur-Glane ve Francii v roce 1944.

Charakterizace ukrajinských polovojenských jednotek jako "nacistů" nebo "neonacistů" je [považována za ruskou propagandu](#). Ale to není názor [Times of Israel](#) nebo [Centra pro boj proti terorismu West Point Academy](#). V roce 2014 se zdálo, že [časopis Newsweek](#) je více spojuje s... Islámský stát. Vyberte si!

Takže Západ podporoval a pokračoval ve vyzbrojování milicí, které se od roku 2014 [provinily četnými zločiny proti civilnímu obyvatelstvu](#): znásilňováním, mučením a masakry.

Integrace těchto polovojenských sil do Ukrajinské národní gardy nebyla vůbec doprovázena "denacifikací", [jak někteří tvrdí](#).

Mezi mnoha příklady je insignie Azovského pluku poučná:

V roce 2022 byly ukrajinské ozbrojené síly bojující proti ruské ofenzívě velmi schematicky organizovány jako:

- Armáda, podřízená ministerstvu obrany. Je organizována do 3 armádních sborů a skládá se z manévrových formací (tanky, těžké dělostřelectvo, rakety atd.).
- Národní garda, která je závislá na ministerstvu vnitra a je organizována do 5 územních velitelství.

Národní garda je tedy teritoriální obrannou silou, která není součástí ukrajinské armády. Zahrnuje polovojenské milice, nazývané "dobrovolnické prapory" (добровольчі батальйони), známé také pod evokativním názvem "odvetné prapory" a složené z pěchoty. Primárně vycvičení pro městský boj, nyní brání města jako Charkov, Mariupol, Oděsa, Kyjev atd.

Část druhá: Válka

Jako bývalý šéf analýzy sil Varšavské smlouvy ve švýcarské strategické zpravodajské službě se smutkem – ale ne s údivem – pozoruji, že naše služby již nejsou schopny pochopit vojenskou situaci na Ukrajině. Samozvaní "experti", kteří se předvádějí na našich televizních obrazovkách, neúnavně předávají tytéž informace modulované tvrzením, že Rusko – a Vladimir Putin – jsou iracionální. Vraťme se o krok zpět.

1. Vypuknutí války

Od listopadu 2021 Američané neustále vyhrožují ruskou invazí na Ukrajinu. Ukrajinci však zpočátku nevypadali, že by souhlasili. Proč ne?

Musíme se vrátit do 24. března 2021. V ten den vydal Volodymyr Zelenskyj **dekret o znovudobytí Krymu** a začal rozmisťovat své síly na jihu země. Současně bylo provedeno několik cvičení NATO mezi Černým a Baltským mořem, doprovázených výrazným **nárůstem průzkumných letů** podél ruských hranic. Rusko pak provedlo několik cvičení, aby otestovalo operační připravenost svých jednotek a ukázalo, že sleduje vývoj situace.

Situace se uklidnila až do října až listopadu s ukončením cvičení ZAPAD 21, jehož pohyby vojsk byly interpretovány jako posily pro ofenzívu proti Ukrajině. Nicméně i ukrajinské úřady vyvrátily myšlenku ruských příprav na válku a ukrajinský ministr obrany Oleksij Reznikov uvádí, že od **jara nedošlo** na jeho hranicích k žádné změně.

V rozporu s Minskými dohodami prováděla Ukrajina letecké operace na Donbasu za použití bezpilotních letounů, včetně **nejméně jednoho úderu na sklad paliva** v Doněcku v říjnu 2021. Všiml si toho americký tisk, ale ne Evropané; a nikdo tato porušení neodsoudil.

V únoru 2022 události vyvrcholily. 7. února, během své návštěvy Moskvy, Emmanuel Macron **znovu potvrdil** Vladimiru Putinovi svůj závazek k Minským dohodám, závazek, který **zopakoval** po setkání s Volodymyrem Zelenským následující den. Ale 11. února v Berlíně, po devíti hodinách práce, skončilo setkání politických poradců vůdců "normandského formátu" bez konkrétního výsledku: Ukrajinci **stále odmítali uplatňovat Minské dohody**, zřejmě pod tlakem Spojených států. Vladimir Putin poznamenal, že Macron učinil prázdné sliby a že Západ není připraven vynucovat dohody, stejnou opozici vůči urovnání, kterou projevovat osm let.

Ukrajinské přípravy v kontaktní zóně pokračovaly. Ruský parlament byl znepokojen; a 15. února požádal Vladimira Putina, aby uznal nezávislost republik, což zpočátku odmítal.

17. února prezident Joe Biden **oznámil**, že Rusko v příštích několika dnech zaútočí na Ukrajinu. Jak to věděl? Je to záhada. Ale od 16. února se dělostřelecké ostřelování obyvatelstva Donbasu dramaticky zvýšilo, jak ukazují denní zprávy pozorovatelů OBSE. Přirozeně ani média, ani Evropská unie, ani NATO, ani žádná západní vláda nereagovaly ani nezasáhly. Později by se řeklo, že to byla ruská dezinformace. Ve skutečnosti se zdá, že Evropská unie a některé země záměrně mlčí o masakru obyvatel Donbasu, protože věděly, že by to vyvolalo ruskou intervenci.

Zároveň se objevily zprávy o sabotážích na Donbasu. 18. ledna stíhači Donbasu zadrželi sabotéry, kteří mluvili polsky a byli vybaveni západním vybavením a kteří se snažili vytvořit **chemické incidenty** v **Gorlivce**. Mohli to být **žoldáci CIA**, složení z ukrajinských nebo evropských bojovníků, aby prováděli sabotážní akce v Donbasské republice.

Ve skutečnosti už 16. února Joe Biden věděl, že Ukrajinci začali intenzivně ostřelovat civilní obyvatelstvo Donbasu, což donutilo Vladimira Putina učinit obtížnou volbu: vojensky pomoci Donbasu a vytvořit mezinárodní problém nebo stát stranou a přihlížet, jak je rusky mluvící lid Donbasu drcen.

Pokud by se Putin rozhodl zasáhnout, mohl by se dovolávat mezinárodního závazku "zodpovědnosti chránit" (R2P). Věděl však, že ať už je intervence jakákoli, bez ohledu na její povahu nebo rozsah vyvolá bouři sankcí. Proto, ať už by se ruská intervence omezila na Donbas, nebo šla ještě dál a vyvíjela tlak na Západ kvůli statusu Ukrajiny, cena, kterou by bylo třeba zaplatit, by byla stejná. To vysvětlil ve svém projevu 21. února. V ten den souhlasil s žádostí Dumy a uznal nezávislost obou donbaských republik a zároveň s nimi podepsal smlouvy o přátelství a pomoci.

Ukrajinské dělostřelecké bombardování obyvatel Donbasu pokračovalo a 23. února obě republiky požádaly Rusko o vojenskou pomoc. Dne 24. února se Vladimir Putin dovolával článku 51 Charty Organizace spojených národů, který stanoví vzájemnou vojenskou pomoc v rámci obranné aliance.

Aby se ruská intervence v očích veřejnosti zdála naprosto nezákonná, západní mocnosti záměrně skrývaly skutečnost, že válka ve skutečnosti začala 16. února. Ukrajinská armáda se připravovala na útok na Donbas již v roce 2021, jak si byly některé ruské a evropské zpravodajské služby dobře vědomy.

Ve svém projevu z 24. února Vladimir Putin uvedl dva cíle své operace: "demilitarizovat" a "denacifikovat" Ukrajinu. Nešlo tedy o převzetí Ukrajiny, ba ani o její okupaci; a už vůbec ne o její zničení.

Od té doby jsou naše znalosti o průběhu operace omezené: Rusové mají vynikající bezpečnost pro vedení svých operací (OPSEC) a podrobnosti jejich plánování nejsou známy. Ale poměrně rychle nám průběh operace umožňuje pochopit, jak byly strategické cíle přeloženy na operační úrovni.

Demilitarizace:

- pozemní ničení ukrajinského letectva, systémů protivzdušné obrany a průzkumných prostředků;
- neutralizace velitelských a zpravodajských struktur (C3I), jakož i hlavních logistických tras v hloubce území;
- obklíčení převážné části ukrajinské armády shromážděné na jihovýchodě země.

Denacifikace:

- zničení nebo neutralizace dobrovolnických praporů působících ve městech Oděsa, Charkov a Mariupol, stejně jako v různých zařízeních na území.

2. Demilitarizace

Ruská ofenzíva byla provedena velmi "klasickým" způsobem. Zpočátku – stejně jako Izraelci v roce 1967 – se zničením letectva na zemi v prvních hodinách. Pak jsme byli svědky souběžného postupu po několika osách podle principu "vodního toku": postup všude tam, kde byl odpor slabý a **nechat města** (velmi náročná z hlediska vojsk) na později. Na severu byla černobylská elektrárna okamžitě obsazena, aby se zabránilo sabotážím. Obrázky ukrajinských a ruských vojáků **střežících elektrárnu společně** nejsou samozřejmě zveřejňovány.

Myšlenka, že se Rusko pokouší převzít Kyjev, hlavní město, aby odstranilo Zelenského, přichází typicky ze Západu. Ale Vladimir Putin nikdy neměl v úmyslu Zelenského zabít nebo svrhnout. Místo toho se ho Rusko snaží udržet u moci tím, že ho tlačí k vyjednávání, tím, že obklíčuje Kyjev. Rusové chtějí získat neutralitu Ukrajiny.

Mnoho západních komentátorů bylo překvapeno, že Rusové při provádění vojenských operací pokračovali v hledání vyjednaného řešení. Vysvětlení spočívá v ruském strategickém výhledu od sovětské éry. Pro Západ začíná válka, když končí politika. Ruský přístup se však řídí Clausewitzovou inspirací: válka je kontinuitou politiky a člověk se může plynule pohybovat od jednoho k druhému, a to i během boje. To umožňuje vytvořit tlak na protivníka a přimět ho k vyjednávání.

Z operačního hlediska byla ruská ofenzíva příkladem předchozí vojenské akce a plánování: za šest dní Rusové obsadili území tak velké jako Velká Británie, s rychlostí postupu větší, než jaké dosáhl Wehrmacht v roce 1940.

Převážná část ukrajinské armády byla rozmístěna na jihu země v rámci příprav na velkou operaci proti Donbasu. To je důvod, proč ruské síly byly schopny obklíčit ji od začátku března v "kotli" mezi Slavjanskem, Kramatorskem a Severodonětskem, s úderem z východu přes Charkov a další z jihu z Krymu. Jednotky z Doněcké (DLR) a Luhanské (LLR) republiky doplňují ruské síly tlakem z východu.

V této fázi ruské síly pomalu utahují smyčku, ale již nejsou pod žádným časovým tlakem nebo plánem. Jejich demilitarizační cíl je téměř splněn a zbývající ukrajinské síly již nemají operační a strategickou velitelskou strukturu.

"Zpomalení", které naši "odborníci" připisují špatné logistice, je pouze důsledkem dosažení jejich cílů. Rusko se nechce zapojit do okupace celého ukrajinského území. Ve skutečnosti se zdá, že se Rusko snaží omezit svůj postup na jazykovou hranici země.

Naše média hovoří o nevybíravém bombardování civilního obyvatelstva, zejména v Charkově, a hrůzné obrazy jsou široce vysílány. Nicméně Gonzalo Lira, latinskoamerický korespondent, který tam žije, nám představuje klidné město **10. a 11. března**. Je pravda, že je to velké město a my nevidíme všechno - ale zdá se, že to naznačuje, že nejsme v totální válce, kterou se nám neustále snaží vnutit na našich televizních obrazovkách. Pokud jde o Donbasské republiky, ty "osvobodily" svá vlastní území a bojují ve městě Mariupol.

3. Denacifikace

Ve městech jako Charkov, Mariupol a Oděsa je ukrajinská obrana zajišťována polovojenskými milicemi. Vědí, že cíl "denacifikace" je zaměřen především na ně. Pro útočníka v urbanizované oblasti jsou civilisté problémem. To je důvod, proč se Rusko snaží vytvořit humanitární koridory, aby vyprázdnilo města od civilistů a ponechalo pouze milice, aby s nimi mohlo snadněji bojovat.

Naopak, tyto milice se snaží zabránit civilistům ve městech v evakuaci, aby odradily ruskou armádu od bojů. To je důvod, proč se zdráhají realizovat tyto koridory a dělají vše pro to, aby zajistili, že ruské úsilí bude neúspěšné – používají civilní obyvatelstvo jako "lidské štíty". Videá ukazující civilisty, kteří se snaží opustit Mariupol a jsou bití bojovníky azovského pluku, jsou samozřejmě pečlivě cenzurována západními médii.

Na Facebooku byla skupina Azov považována za stejnou kategorii jako Islámský stát (ISIS) a podléhala "politice platformy vůči nebezpečným jednotlivcům a organizacím". Proto bylo zakázáno oslavovat svou činnost a "příspěvky", které pro ni byly příznivé, byly systematicky zakázány. Ale 24. února Facebook změnil svou politiku a **povolil příspěvky příznivé pro milici**. Ve stejném duchu v březnu platforma autorizovaná v bývalých východních zemích vyzývá k **vraždě ruských vojáků a vůdců**. Tolik k hodnotám, které inspirují naše lidry.

Naše média šíří romantický obraz lidového odporu ukrajinského lidu. Právě tento obraz vedl Evropskou unii k financování distribuce zbraní civilnímu obyvatelstvu. Jako vedoucí mírových sil v OSN jsem pracoval na otázce civilní ochrany. Zjistili jsme, že k násilí proti civilnímu obyvatelstvu docházelo ve velmi specifických kontextech. Zejména když je zbraní dostatek a neexistují žádné velitelské struktury.

Tyto velitelské struktury jsou podstatou armád: jejich funkcí je nasměrovat použití síly k cíli. Tím, že EU vyzbrojuje občany nahodilým způsobem, jak je tomu v současnosti, z nich dělá bojovníky, což má za následek, že se z nich stávají potenciální cíle. Navíc bez velení, bez operačních cílů vede distribuce zbraní nevyhnutelně k vyřizování účtů, banditismu a akcím, které jsou spíše smrtící než účinné. Válka se stává záležitostí emocí. Síla se stává násilím. To se stalo v Tawarze (Libye) od 11. do 13. srpna 2011, kde bylo 30 000 černých Afričanů zmasakrováno zbraněmi (nelegálně) shazovanými padákem Francií. Mimochodem, britský Královský institut pro strategická studia (RUSI) nevidí v těchto dodávkách zbraní **žádnou přidanou hodnotu**.

Navíc tím, že člověk dodává zbraně do země ve válce, vystavuje se tomu, že je považován za válečnicko. Ruské úderů z 13. března 2022 proti letecké základně Mykolajev následují **po ruském varování**, že dodávky zbraní budou považovány za nepřátelské cíle.

EU opakuje katastrofální zkušenost Třetí říše v posledních hodinách bitvy o Berlín. Válka musí být ponechána na armádě, a když jedna strana prohrála, musí to připustit. A pokud má existovat odpor, musí být veden a strukturován. Ale my děláme pravý opak – tlačíme občany, aby šli bojovat, a zároveň Facebook schvaluje výzvy k vraždění ruských vojáků a vůdců. Tolik k hodnotám, které nás inspirují.

Některé zpravodajské služby vidí toto nezodpovědné rozhodnutí jako způsob, jak využít ukrajinské obyvatelstvo jako potravu pro děla v boji proti Rusku Vladimira Putina. Bylo by lepší zapojit se do jednání a získat tak záruky pro civilní obyvatelstvo, než přilévat olej do ohně. Je snadné být bojovný s krví ostatních.

4. Porodnice v Mariupolu

Je důležité předem pochopit, že Mariupol nebrání ukrajinská armáda, ale milice Azov složená ze zahraničních žoldnéřů.

Ve svém shrnutí situace ze 7. března 2022 **ruská mise OSN** v New Yorku uvedla, že "obyvatelé hlásí, že ukrajinské ozbrojené síly vyhostily personál z městské porodnice v Mariupolu č. 1 a zřídily v zařízení palebné stanoviště." 8. března **zveřejnila nezávislá ruská mediální Lenta.ru** svědectví civilistů z Mariupolu, kteří řekli, že porodnici převzaly milice azovského pluku, které vyhnaly civilní obyvatele tím, že jim vyhrožovali zbraněmi. Potvrdili prohlášení ruského velvyslance o několik hodin dříve.

Nemocnice v Mariupolu zaujímá dominantní postavení, dokonale se hodí pro instalaci protitankových zbraní a pro pozorování. 9. března ruské síly udeřily na budovu. **Podle CNN** bylo zraněno 17 lidí, ale snímky neukazují žádné oběti v budově a neexistují žádné důkazy o tom, že uvedené oběti souvisejí s tímto útokem. Mluví se o dětech, ale ve skutečnosti není žádný důkaz. To nebrání vedoucím představitelům EU, aby **to považovali za válečný zločin**. A to umožňuje Zelenskému volat po bezletové zóně nad Ukrajinou.

Ve skutečnosti přesně nevíme, co se stalo. Ale sled událostí má tendenci potvrzovat, že ruské síly zasáhly pozici azovského pluku a že porodnice byla tehdy bez civilistů.

Problém je v tom, že polovojskové milice, které brání města, jsou mezinárodním společenstvím povzbuzovány, aby nerespektovaly pravidla války. Zdá se, že Ukrajinci přehráli **scénář porodnice v Kuvajtu v roce 1990**, který byl zcela zinscenován firmou Hill & Knowlton za 10,7 milionu dolarů, aby přesvědčil Radu bezpečnosti OSN, aby zasáhla v Iráku pro operaci Pouštní štít /Bouře.

Západní politici akceptovali civilní úderů v Donbasu po dobu osmi let, aniž by přijali jakékoli sankce proti ukrajinské vládě. Už dávno jsme vstoupili do dynamiky, kdy západní politici souhlasili s obětováním mezinárodního práva ve prospěch **svého cíle oslabit Rusko**.

Část třetí: Závěry

Jako bývalého zpravodajského profesionála první věc, která mě zaráží, je naprostá absence západních zpravodajských služeb v přesném znázornění situace za poslední rok. Ve skutečnosti se zdá, že v celém západním světě byly zpravodajské služby přemoženy politiky. Problém je v tom, že jsou to politici, kdo rozhoduje – nejlepší zpravodajská služba

na světě je k ničemu, pokud ten, kdo rozhoduje, neposlouchá. To je to, co se stalo během této krize.

To znamená, že zatímco několik zpravodajských služeb mělo velmi přesný a racionální obraz situace, jiné měly jasně stejný obraz jako ten, který propagovala naše média. Problém je v tom, že ze zkušenosti jsem zjistil, že jsou extrémně špatní na analytické úrovni – doktrinářské, postrádají intelektuální a politickou nezávislost nezbytnou k posouzení situace s vojenskou "kvalitou".

Za druhé, zdá se, že v některých evropských zemích politici záměrně reagovali ideologicky na situaci. Proto byla tato krize od počátku iracionální. Je třeba poznamenat, že všechny dokumenty, které byly během této krize předloženy veřejnosti, byly předloženy politiky na základě komerčních zdrojů.

Někteří západní politici si očividně **přáli**, aby došlo ke konfliktu. Ve Spojených státech byly scénáře útoku, které Anthony Blinken předložil Radě bezpečnosti OSN, pouze produktem představitivosti **Tygrího týmu**, který pro něj pracoval – udělal přesně to, co udělal Donald Rumsfeld v roce 2002, který "obešel" CIA a další zpravodajské služby, které byly mnohem méně asertivní ohledně iráckých chemických zbraní.

Dramatický vývoj, jehož jsme dnes svědky, má příčiny, o kterých jsme věděli, ale odmítli jsme je vidět:

- na strategické úrovni rozšíření NATO (kterým jsme se zde nezabývali);
- na politické úrovni odmítnutí Západu provádět Minské dohody;
- a operativně nepřetržité a opakované útoky na civilní obyvatelstvo Donbasu v posledních letech a dramatický nárůst na konci února 2022.

Jinými slovy, můžeme přirozeně odsoudit a zavrhnout ruský útok. Ale MY (tedy Spojené státy, Francie a Evropská unie v čele) jsme vytvořili podmínky pro vypuknutí konfliktu. Projevujeme soucit s ukrajinským lidem a **dvěma miliony uprchlíků**. To je v pořádku. Ale kdybychom měli špetku soucitu se stejným počtem **uprchlíků z ukrajinského obyvatelstva** Donbasu, kteří byli zmasakrováni vlastní vládou a kteří hledali útočiště v Rusku po dobu osmi let, nic z toho by se pravděpodobně nestalo.

Zda se termín "genocida" vztahuje na zneužívání, které trpí lidé v Donbasu, je otevřenou otázkou. Termín je obecně vyhrazen pro případy většího rozsahu (holocaust atd.). Definice daná **Úmluvou o genocidě** je však pravděpodobně dostatečně široká, aby se vztahovala i na tento případ.

Je zřejmé, že tento konflikt nás přivedl do hysterie. Zdá se, že sankce se staly preferovaným nástrojem naší zahraniční politiky. Kdybychom trvali na tom, aby Ukrajina dodržovala Minské dohody, které jsme vyjednali a schválili, nic z toho by se nestalo. Odsouzení Vladimira Putina je také naše. Nemá smysl pak fňukat – měli jsme jednat dříve. Ani Emmanuel Macron (jako garant a člen Rady bezpečnosti OSN), ani Olaf Scholz, ani Volodymyr Zelenskyj však své závazky nedodrželi. Nakonec je skutečnou porážkou těch, kteří nemají hlas.

Evropská unie nebyla schopna podpořit provádění minských dohod – naopak nereagovala, když Ukrajina bombardovala své vlastní obyvatelstvo na Donbasu. Kdyby tak učinila, Vladimír Putin by nemusel reagovat. EU se nevyskytovala v diplomatické fázi a vyznačovala se tím, že konflikt rozdmýchávala. 27. února ukrajinská vláda **souhlasila se**

zahájením jednání s Ruskem. O několik hodin později však Evropská unie **odhlasovala rozpočet ve výši 450 milionů eur** na dodávky zbraní na Ukrajinu, čímž přilila olej do ohně. Od té doby Ukrajinci cítili, že nepotřebují dosáhnout dohody. Odpor azovských milicí v Mariupolu dokonce vedl k navýšení o **500 milionů eur** na zbraně.

Na Ukrajině byli s požehnáním západních zemí eliminováni ti, kteří jsou pro vyjednávání. To je případ Denise Kirejeva, jednoho z ukrajinských vyjednaváčů, **zavražděného 5. března** ukrajinskou tajnou službou (SBU), protože byl příliš nakloněn Rusku a byl považován za zrádce. Stejný osud potkal Dmitrije Demjaněnka, bývalého zástupce šefa hlavního ředitelství SBU pro Kyjev a jeho region, který byl zavražděn 10. března, protože byl příliš nakloněn dohodě s Ruskem – byl zastřelen milicí Mirotvorec ("Mírotvůrce"). Tato milice je spojena s webovou stránkou Mirotvorec, **která uvádí "nepřátele Ukrajiny"** s jejich osobními údaji, adresami a telefonními čísly, aby mohli být obtěžováni nebo dokonce eliminováni; praxe, která je trestná v mnoha zemích, ale ne na Ukrajině. OSN a některé evropské země požadovaly uzavření této stránky – ale tento požadavek byl odmítnut Radou [ukrajinským parlamentem].

Nakonec bude cena vysoká, ale Vladimir Putin pravděpodobně dosáhne cílů, které si stanovil. Zatlačili jsme ho do náruče Číny. Jeho vazby s Pekingem se upevnily. Čína se vynořuje jako prostředník v konfliktu. Američané musí požádat Venezuelu a Írán o ropu, aby se dostali z energetické slepé uličky, do které se sami dostali – a Spojené státy musí žalostně ustoupit od sankcí uvalených na své nepřátele.

Západní ministři, kteří se snaží **rozvrátit ruskou ekonomiku** a nechat **ruský lid trpět**, nebo dokonce vyzývají k **zavraždění** Putina, ukazují (i když částečně obrátili formu svých slov, ale ne podstatu!), že naši vůdci nejsou o nic lepší než ti, které nenávidíme – sankcionování ruských sportovců na paraolympijských hrách nebo ruských umělců nemá nic společného s bojem proti Putinovi.

Co činí konflikt na Ukrajině více zavrženíhodným než naše války v Iráku, Afghánistánu nebo Libyi? Jaké sankce jsme přijali proti těm, kteří úmyslně lhali mezinárodnímu společenství, aby vedli nespravedlivé, neoprávněné a vražedné války? Přijali jsme jedinou sankci proti zemím, společnostem nebo politikům, kteří dodávají zbraně do konfliktu v Jemenu, který je považován za **"nejhorší humanitární katastrofu na světě"**?

Položit otázku znamená odpovědět na ni... a odpověď není hezká.

Jacques Baud je bývalý plukovník generálního štábu, bývalý člen švýcarské strategické rozvědky, specialista na východní země. Byl vyškolen v amerických a britských zpravodajských službách. Působil jako politický šéf pro mírové operace OSN. Jako odborník OSN na právní stát a bezpečnostní instituce navrhl a vedl první multidimenzionální zpravodajskou jednotku OSN v Súdánu. Pracoval pro Africkou unii a byl 5 let zodpovědný za boj v NATO proti šíření ručních palných zbraní. Byl zapojen do diskusí s nejvyššími ruskými vojenskými a zpravodajskými úředníky těsně po pádu SSSR. V rámci NATO sledoval ukrajinskou krizi v roce 2014 a později se účastnil programů na pomoc Ukrajině. Je autorem několika knih o zpravodajství, válce a terorismu, zejména Le Détournement vydaných SIGEST, Gouverner par les fake news, L'affaire Navalnyj Jeho poslední knihou je Poutine, maître du jeu? vydalo nakladatelství Max Milo.

*Tento článek se objevuje díky laskavé **zdvořilosti Centre Français de Recherche sur le Renseignement**, Paříž.*

*(Převzato z **My Corner** se svolením autora nebo zástupce)*